

145 ani de la proclamarea Independenței României

Cetatea Cavalerilor

Fondator: Col. r. Dr. Constantin Meșinca
Editor: Asociația Națională a Cavalerilor de Cio.
Editura Tipo MC, Oradea - 2020

Cartea Mea e și a Ta!

ISSN 2734-6889

ISSN-L 2734 -688

Fragment din cartea „Biblia, sistem de referință stabil”

Ioan CIORCA

TEMĂ DE MEDITAȚIE PENTRU „CEI CARE AU URECHI DE AUZIT” UN ADEVĂR DE NECONTESTAT

„Poetul Ioan Ciorca a transpus prima biblie din lume în frumoase versuri românești, o surpriză inedită și o minunată Capodoperă editorială! (scriitorul și artistul plastic Cristian Petru Balan din SUA)

„Dacă cred că există Dumnezeu și El nu există, n-am pierdut nimic. Dar dacă nu cred că există și EL există cu adevărat, atunci am pierdut totul.” Acest raționament lansat de matematicianul, fizicianul și filozofului, francez Blaisecal pe la jumătatea secolului la XVII-lea, ma determinat să supun atenție potențialilor cititori, rândurile care au rezultat, faptului că nu declarăm drept

un popor creștin.

CÂTEVA CONSIDERENTE REFERITOARE LA VREMURILE NOASTRE

Trăim o vreme tulbure marcată de mari frământări manite să anunțe zorii unei lumi noi, a unei „noi ordini mondiale”, aflată sub semnul „Covid-19”, „semn” menit a suprima drepturile și libertățile cetățenești, în numele „dreptului la viață”. al celorlalți”, cu excepția propriului tău drept de a dispune de propria persoană, după bunul tău plac. Am scris aceste rânduri pentru „cei care au urechi de auzit” oferind o temă de meditație tuturor celor care gândesc încă, retrași în spațiul privat al analizei reflexive, departe de orice formă de manipulare. Am scris aceste rânduri, pentru că susținem că suntem un popor creștin, ceea ce nu impune faptul că „Trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu decât de oameni!” (Fapt. 5:29). Am scris aceste rânduri, pentru că sunt dator să supun aceste lucruri atenției tuturor celor care mai au un dram de luciditate și capacitatea de analiză, potrivit cuvântului Dumnezeu transmite

145 ani de la proclamarea Independenței României

proorocului Ezechiel în cap. 33. Am scris aceste rânduri, cu riscul de a-mi atrage „oprobii public” din partea propovăduitorilor timpurilor noi și a dictaturii medicale impuse de acestea, în numele „apărării vieții” și a „binelui comun”.

2

PROFEȚII DESPRE VIITOR

În continuare, voi supune atenției potențialilor cititori, „două tablouri” din cartea Apocalipsei sfântului apostol Ioan, referitor la vremurile pe care le-ai trăit, având în vedere faptul că ele au fost anunțate din timpuri străvechi, pentru că „*Domnul Dumnezeu nu face nimic fără. să-Și descopere taina*” (Amos 3:7). Voi încerca să pătrund în hermeneutica textului biblic, pentru ca acesta să fie pe înțelesul tuturor, adică pe înțelesul celor care „au urechi de auzit”.

Primul tabloul se potrivește perfect vremurilor actuale. El se referă la „Anticrist”, adică la cel care se face întruchiparea răului absolut într-un singur individ sau sistem, adversar declarant al creștinismului. Așadar, în acest tablou, Anticristul ni se înfățișează, călărind un cal negru. Despre nouă postură a acestuia, apostolul Ioan spune: „M-am uitat și iată că sa arătat un cal negru. Cel ce sta pe el, avea în mână o cumpănă.” Călărețul cu cumpăna este abilitat să solicite tuturor „O măsură de grâu pentru un leu” sau „Trei măsuri de orz pentru un leu!” Are însă o interdicție, pentru că i se impune următoarea opreliște: „să nu vatămi untdelemnul și vinul” (Apoc. 6:5-6). De data aceasta – față de tablourile anterioare în care a fost alb iar apoi roșu, calul este negru, simbol al terorii dezlănțuită de către cel care îl călărește, împotriva tuturor celor care se refuză să se supună. Călărețul respectiv „avea în mână o cumpănă”, ceea ce lasă să se subînțeleagă faptul că el deține puterea. Însă puterea lui nu este absolută, pricina puterii sale parțiale fiind interdicția referitoare la „Untdelemn și vin”. Apariția călărețului negru este concretizarea previziunilor proorocului Daniel, exprimată în alegoria referitoare la lupta dintre cele două blocuri care au scindat lumea sfârșitului de secol XX, în blocul statelor socialiste și cel al statelor capitaliste. Cele două tabere sunt ilustrate prin două animale: „Țapul de la apus”, respectiv „berbecul” de la răsărit. (Dan. 8:3-10). Potrivit proorocului Daniel, „Țapul [...] a ajuns foarte puternic” (Dan. 8:8), învingând „berbecul de la răsărit”, fapt certificat de altfel de evenimente ale sfârșitului deceniului nouă al secolului XX.

După delimitarea sferelor de influență în urma încheierii celui de-al doilea război mondial, între blocul capitalist și cel comunist a existat o perioadă de tatonare, în care mirajul occidentului a săpat sistematic și metodic la baza blocului socialist. Inocularea mitului opulenței „societății de consum” edificată în state capitaliste, în conștiința națiunilor aflate sub regimurile comuniste, a erodat sistemul socialist. Acea perioadă de tatonări și șicanări reciproce între cele două lumi, este cunoscută sub numele de „războiul rece”. După această etapă, „țapul [...] sa aruncat încruntat asupra” berbecului „și ia frânt amândouă coarnele, fără ca berbecul să i se fi putut împotrivi” (Dan. 8:7). Trebuie specificate că acele coarne sunt simbol al puterii generate de autoritate statală. Evenimentele au evoluat conform previziunilor profetului Daniel, cu mai bine de două mii de ani în urmă. Astfel, în 1987, la Poarta Brandenburg, aflată în zidul care constituia granița dintre blocul socialist și cel capitalist, scindând în două Berlinul, Germania și Europa, președintele american Ronald Regan a lansat o provocare liderului Uniunii Republicilor Socialiste Sovietice 4 din vremea respectivă, spunând: „Domnule Secretar General Mihail Gorbaciov, dacă într-adevăr căutați pacea, dacă într-adevăr căutați prosperitatea pentru Uniunea Sovietică și Europa Răsăriteană, dacă într-adevăr căutați liberalizare, veniți aici la această poartă! Domnule Gorbaciov, deschideți această poartă! Domnule Gorbaciov, dărâmați acest zid”.

145 ani de la proclamarea Independenței României

Ceea ce a cerut președintele Statelor Unite, avea să se împlinescă doi ani mai târziu, în 1989. Astfel, linia de demarcație dintre este și vest a dispărut și, odată cu ea, și blocul comunist prefigurat de berbecul cu două coarne, Rusia Sovietică pierzându-se și, în mare parte, prerogativele de putere decizională, pe care le avuse pe scena politică a lumii. În această situație, Anticristul și-a consolidat puterea, devenind superior autorității statale care îl propulsase. Destinul omenirii a trecut, aproape în totalitate, în mâinile lui. Cumpăna pe care o folosește să posibilitatea de a înțelege că „pâinea și cuțitul” sunt în mâinile sale. Anticipându-i apogeul puterii, apostolul Ioan arată că „nimeni” nu putea „cumpăra sau vinde, fără să aibă semnul acesta, adică numele fiarei, sau numărul numărului ei” (Apoc. 13:17).

Deci dreptul de viață și de moarte îi aparține. Oamenii sunt dependenți de bunăvoința lui, iar cei care nu se subordonează trebuie să aduși la supunere prin orice mijloace. Glasul care spune „O măsură de grâu pentru un leu. Trei măsuri de orz pentru un leu. Dar să nu vateți untdelemnul și vinul!” (Apoc. 6:6), pune în evidență două aspecte ale vieții creștine sub dominația actuală a Anticristului.

Iată primul aspect. „Leul” pentru care se primește „O măsură de grâu” sau „Trei măsuri de orz” este similar cu „leul”, despre care vorbește Mântuitorul Iisus Hristos, în „Pilda lucrătorilor viei” (Mat. 20:1-16). În pilda în cauză, acesta arată că „Împărăția cerurilor se aseamănă cu un gospodar, care a ieșit 5 dis de dimineață, să-și tocmească lucrătorii la vie. Sa învoit cu lucrătorii cu câte un leu pe zi și ia trimes la vie” (Mat. 20:1-2). În această pildă, gospodarul este Dumnezeu. Via Sa este Împărăția cerurilor – simbol al noii orânduiri pe care Acesta o va instaura la sfârșitul timpului –, lucrătorii vieți sunt creștinii, iar leul pe care îl primesc ei este „darul fără plată al lui Dumnezeu”, adică „viața veșnică în Iisus Hristos”. (Rom. 6:23), oferit drept recompensă în urma activității respective.

Referindu-se la dominația călărețului de pe calul negru, Mântuitorul avertizează că în acele vremuri de teroare, „mulți vor cădea, se vor vinde unii pe alții și se vor urî unii pe alții” (Mat. 24:10). Așadar, lipsa mijloacelor de subzistență îi va determina pe unii creștini să recurgă la fapte reprobabile. Iubirea de cei apropiați – față de cei în rândul lor față se află și ale căror idei și aspirații le împărtășiseră –, se va transforma în ură, iar speranța obținerii unor mărunte și vremelnice înlesniri materiale îi va împinge la trădare. Dominant va fi instinctul de supraviețuire, care le va orbi conștiința. Acești creștini decăzuți vor renunța, în favoarea mijloacelor de subzistență oferite de „călărețul negru”, la „leul” pe care l-au primit – la credința adevărată care le asigură eternitatea –, așa și așa și Esau a renunțat la dreptul de primul născut și, implicit, la binecuvântările care decurgeau din el, în favoarea lui Iacov (Gen. 25:27-34), doar „pentru o mâncare” (Evr. 12:16). Ei vor sacrifica eternitatea, în favoarea unor efemere privilegii menite a le potoli instinctul de conservare. În prezent, puterea „călărețului cu cumpănă” nu este deplină.

Faptul acesta este evidențiat de al doilea aspect. Lui i se interzice a atinge „untdelemnul și vinul” (Apoc. 6:6). Din „Pilda celor zece fecioare” (Mat. 25:1-13), reiese că „untdelemnul” este simbolul „Duhului Sfânt”, este „combustibilul” destinat a ține aprinsă, adică vie, „candela” – credința adevărată –, până la la 6 venirea „mirelui”, deci până la revenirea Mântuitorului în materialitatea lumii. Apostolul Pavel aten deschis: „Nu stingeți Duhul” (1 Tes. 5:19). Îndemnul său, adresat dreptul creștin, sună astfel: „să înflăcărezi darul lui Dumnezeu care este în tine” (2 Tim. 1:6). El adresează creștinilor următoarele întrebări: „Nu știți că voi sunteți Templul lui Dumnezeu și că Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi?” (1 Corinteni 3:16). În acest caz, „Cum se împacă Templul lui Dumnezeu cu idoli?” (2 Cor. 6:16). Așadar, creștinul trebuie să păstreze vie credința adevărată, nealterată de compromisuri, ca untdelemnul Duhului Sfânt, să rămână în Templul trupului său. În acest Templu, teama nu își găsește locul, pentru că „Dumnezeu nu ne-a dat un duh de frică, ci de putere, de dragoste și de chibzuință” (2 Tim. 1:7). „Vinul” simbolizează sângele Mântuitorului. La „Cina cea de taină” (Mat. 26:26-29), El „a luat un pahar și, după ce

145 ani de la proclamarea Independenței României

4

a mulțumit lui Dumnezeu, li la dat, zicând: «Beți toți din el; căci acesta este sângele Meu, sângele legământului celui nou, care se varsă pentru mulți, spre iertarea păcatelor» (Mat. 26:27-28). Că într-adevăr ce le-a oferit Mântuitorul Iisus Hristos în acel pahar era vin, rezultă din următorul verset: „Vă spun că, de acum în colo, nu voi mai bine din acest rod la viței, până în ziua în care îl voi bea cu voi nou în Împărăția Tatălui Meu” (Mat. 26:29). Aceste cuvinte fac aluzie la revenirea spiritelor purificate prin „noul legământ”, din lumea materială, în sânul Creatorului. Sângele Său a constituit prețul răscumpărării umanității de sub stăpânirea morții, Mântuitorul fiind „Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii!” (Ioan 1:29). Apostolul Ioan a văzut „o gloată, pe care nu poate să numere nimeni, din orice neam, din orice semință, din orice norod și din orice limbă, care stătea în picioare înaintea scaunului de domnie și înaintea Mielului, îmbrăcați în haine albe, cu ramuri de finic în mâini” (Apoc. 7:9). Despre această gloată, se spun următoarele lucruri: „Aceștia vin din necazul cel mare; ei 7 și-au spălat hainele și le-au albit în sângele Mielului” (Apoc. 7:14). Prin „necazul cel mare”, se înțelege prigoană dezlănțuită de Anticrist împotriva creștinilor adevărați, iar faptul că oamenii aceia „și-au spălat hainele și le-au albit în sângele Mielului” arată că au dobândit iertarea lui Dumnezeu, „care vine prin credința în Iisus Hristos” (Rom. 3:22).

Din cele prezentate până acum, se conturează clar semnificația cuvintelor rostite de glasul auzit de Ioan, care spune „să nu vatămi untdelemnul și vinul”. Întâi se evidențiază faptul că mulți creștini își vor sacrifica eternitatea în favoarea unor vremelnice și meschine interese materiale, iar apoi, Anticristului i se interzice categoric să se atingă de cei care păzesc credința adevărată, fiind pecetluiți cu Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, aflându-se, sub incidența Legii iertării acordată de Acesta în sângele Mântuitorului Iisus Hristos. Așadar, chiar dacă mijloacele de subzistență vor lipsi, creștinul adevărat tot nu va pieri, pentru că, potrivit spuselor Mântuitorului, „Omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu” (Mat. 4:4). Această situație arată spre „vremile așezării din nou a tuturor lucrurilor” (Fapt. 3:21), când toate trebuie să revină la starea inițială. Așa cum omul nu a fost nevoit să mănânce atâta timp cât sa aflat în grădina Eden, în prezența lui Dumnezeu, la fel va fi și la finele timpului. Abia atunci va căpăta conținutul profeției împăratului Solomon, care spune că „Degeaba vă sculați de dimineață și vă culcați mai târziu, ca să mâncați o să vă câștigați cu durere; căci preaiubiților lui El le dă pâine ca în somn” (Ps. 127:2). Cu toate că vor fi lipsiți de mijloace de subzistență, creștinii vor supraviețui acestor timpuri de restricție, ajutați fiind de „Pâinea vieții” (Ioan 6:48), de „Pâinea lui Dumnezeu [...] care se pogoară din cer și dă lumea vieții” (Ioan 6:33). Pentru ai încuraja pe cei disperăți, Mântuitorul spune: „Nu vă îngrijorați dar, zicând: «Ce vom mânca?» Sau: «Ce vom bea?» Sau: «Cu ce ne vom îmbrăca?»” (Mat. 6:31). Apoi indică modul în care pot fi dobândite aceste lucruri: „*Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra*” (Matei 6:33).

Deci, Anticristul are o limită până la care îi este îngăduit să acționeze, la un moment dat al evoluției istoriei umanității. Ca și în cazul lui Iov când Dumnezeu îi interzice Satanei de al atinge spunând „asupra lui să nu întinzi mâna” (Iov 1:12), la fel se întâmplă și cu „cei aleși” (Mat. 24:24), adică cu „cei scriși în cartea vieții Mielului” (Apoc. 21:27). Anticristul nu are voie să-i atingă, poruncă sunând clar în acest sens: „să nu vatem untdelemnul și vinul!” (Apoc. 6:6). Potrivit cercetătorilor Bibliei, „Pecetea a treia”, ar fi cuprins epoca Reformei, atingând secolul al XVIII-lea, în care s-a produs o despărțire între stat și biserică, puterea religioasă diminuată. Despărțirea nu a fost totală. Daniel o anticipează arătând atunci când „Țapul [...] a fost puternic de tot, i sa frânt cornul cel mare” (Dan. 8:8), iar apostolul Ioan referindu-se la „fiară”, spune că „Unul din capetele ei părea rănit de moarte” (Apoc. 13:3). Tot apostolul Ioan profetește refacerea unității dintre stat și biserică, arătând, pe de o parte, că „rana de moarte vindecată” (Apoc. 13:3), iar pe altă parte introduce posibilitatea apariției unei „supraputeri” acceptată de către stat și biserică, „supraputere” menită de a se transforma într-un instrument cu ajutorul căreia de zidreutul

145 ani de la proclamarea Independenței României

Anticristului potrivită „mă voi sui pe vârful norilor, voi fi ca Cel Preaînalt” (Ias.14:14) poată fi dus la îndeplinire. Din acest motiv, înclin să cred că „Pecetea a treia” continuă să existe în timp – întinzându-se și peste vremurile noastre –, deoarece interdicția care i se impune călărețului negru Reforma Protestantă, sau Revoluția Protestantă, mișcare în secolul al XVI-lea menită a reformei Biserica Catolică din Europa Occidentală.

5

Reforma a fost începută de Martin Luther, cu cele 95 de teze despre practica indulgențelor. 9 este încă în vigoare. Constatăm că „taine fără delegii a și început să lucreze; trebuie numai ca cel ce o oprește acum, să fie luat din drumul ei” (2 Tes. 2:7). Simbol al acestei „taine” este tocmai călărețul negru, iar cel care urmează „să fie luat din drumul ei” este Duhul Sfânt, Duhul Adevărului, aflat în cei care se luptă încă pentru a păstra „credița care a fost data sfinților o dată pentru totdeauna” (Iuda.3.) This „supraputere” pare a fi astăzi definită de Uniunea Europeană – constituită pe baza Tratatului de la Roma din 25 martie 1957 –, căreia, în schimbul accesului în sânul ei, state membre i-au cedat o parte din suveranitate.

Pentru acreditarea acestor presupoziii, iată două aspecte care fac trimiterea simbolului exprimat prin sintagma „rană de moarte vindecată”:

1. Europa, scindată după încheierea celei de-a doua conflagrații mondiale în două blocuri distincte reprezentate de capitalism și comunism, sa reunit oficial. la data de 3 octombrie 1990, prin dărâmarea completă a zidului Berlinului.

2. Trebuie remarcat faptul că odată cu refacerea unității europene, sa reunit și Germania, astfel încât „rana de moarte” „sa vindecat”, iar sub Uniunea Europeană și-a început expansiunea spre est. Liderul și „motorul economic” al Uniunii nu este altul decât Germania, adică „fiara cu rana de moarte vindecată”. Adjectivul „fiară” – care o descrie –, nu este întâmplător, pentru că ea la dat pe Adolf Hitler, prigonitorul și exterminatorul poporului ales de Dumnezeu spre a fi „al Lui dintre toate popoarele de pe fața pământului” (Deut.7:6), popor în care „toate familiile pământului vor fi binecuvântate” (Gen.12:3). De altfel, Moise – cu mai bine de 3000 de ani înainte –, în cea de-a 2-a Conferința de la Potsdam – Germania, din 17 iulie – 2 august 1945, Germania a fost împărțită în patru „zone militare de ocupație”. Apoi, la 23 mai 1949, a luat naștere „Republica Federală a Germaniei” sub tutele forțelor aliate occidentale, iar două luni mai târziu – la 7 octombrie – sa constituit „Republica Democrată Germană”, aflată sub autoritatea Rusiei Sovietice.

A cincea cartea a sa, intitulată „Deuteronomul”, face o descriere exactă a Germaniei care avea să declanșeze Holocaustul ucigând circa șase milioane de evrei. Iată ce spune Moise: „Domnul va aduce de departe, de la marginile pământului, un neam care va cădea peste tine cu zbor de vultur, un neam a limbă nu vei înțelege, un neam cu înfățișarea sălbatică și care nu se va sfii de cel bătrân, nici nu. va avea milă de copii”. (Deut. 28:49-50). Ororile săvârșite de Germania nazistă sunt cunoscute astăzi de întreaga lume. În paranteză fie spus drapelul și stema Germaniei sunt colorate în roșu, negru și galben. Este frapantă similitudinea acestor culori cu cele ale cailor și călăreților din viziunea apostolului Ioan, referitoare la ultimele trei tablouri ale metamorfozei Anticristului. În opinia mea, faptul că „Pecetea a treia” acoperă și contemporaneitatea este certificat de garantare a libertății de conștiință a cetățeanului prin constituțiile statelor. Încet dar sigur, această libertate va fi diminuată până la suprimare – împreună cu celelalte drepturi cetățenești. Statului va garanta calitatea de „cetățean” al său, tuturor celor care vor accepta să primească „un semn pe mâna dreaptă sau pe frunte”(Apoc. 13:7) – dovadă a supunerii lor față de politica autorităților –, „semn” fără de care „nimeni” nu va mai putea „cumpăra sau vinde”, fiind lipsit astfel de posibilitatea de a-și asigura mijloacele de subzistență. Acceptarea „semnului” va fi promovată

145 ani de la proclamarea Independenței României

de amplă campanie susținută nu doar de stat lumii și de bisericile acestora. Astfel, acțiunile Anticristului vor deveni mult mai subtile, democrația. Efectul acestei campanii va face ca „Orice vale să fie înălțată, orice munte și orice deal să fie plecate” (Isa. 40:4), adică va aduce umanitatea la un „numitor comun”, sub o singură conducere planetară, exact ca în vremurile de început, când aceeași „conducere” încercase să ridice „o cetate și un turn al fiecărei vârf să atingă cerul” (Gen. 11:4).

Cu alte cuvinte, Anticristul urmărește constant – cu perseverență și tenacitate –, împlinirea dezideratului declarant și anume acela de a se „sui pe vârful norilor” și de a fi „asemeni Celui Prea Înalt” (Isaia 14:14). Iar pentru a fi „asemeni Celui Prea Înalt” este nevoită între „în Templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu” (2 Tes. 2:4). Intrarea „în Templul lui Dumnezeu” va fi dovada împlinirii idealului său, acela de a fi „asemeni Celui Prea Înalt”. Dar pentru materializarea lui este obligatoriu „ca să fi venit lepădarea de credință” (2. Tes. 2:3), adică de „credința care a fost dată sfinților o dată pentru totdeauna” (Iuda 3). This „lepădare de credință” – nu de religie –, va fi împlinită prin semnul acceptat „pe mâna dreaptă sau pe frunte”. „Semnul” acesta nu va fi oferit cu titlu gratuit. În schimbul prosperității garantate de el, creștinii vor trebui să cedeze „leul” solicitat de către călărețul negru drept plată pentru măsurile de „grâu” sau „orz” (Apoc. 6:6).

La început „semnul” nu va avea caracter de obligație, deoarece călărețul negru se află sub interdicția care îl împiedică să se atingă de cei simbolizați de „untdelemn și vin”. Categoria acestora este pusă la adăpost că poartă „pecetea Dumnezeului Celui viu” (apoc. 7:2). În prezent, în direcția aducerii creștinilor la „același numitor”, papalitatea colaborează cu „Conciliul mondial al bisericilor” pentru conciliere între comunități religioase ale Consiliul Mondial al Bisericii (CMB), organul central al mișcării ecumenice, organizație înființată la 23 august 1948. În prezent Bisericile membre ale CMB sunt în număr de 349 și provin din mai mult de 110 de țări din toate continentele. Printre acestea se află toate Bisericile Or. aproape din toată lumea, la toate Biserici care au format pornind la Reforma protestantă din secolul XVI-lea (Biserica anglicană, baptistă, luterană, metodistă și reformată), recunoaște crimele săvârșite de inchiziție.

GUVERNELE STATELOR LUMII, IMPLICATE ÎN PROMOVAREA „SEMNUlui”

Pe de altă parte, alături de biserică, guvernele statelor lumii acționează și ele pentru implementarea aceluiași deziderat, care le-a conferit noi valențe. Elocvent este exemplul oferit de un mare număr de Biserici unite și independente. Biserica Romano-Catolică deși nu este membră a acestui Consiliului Mondial al Bisericii, colaborează cu peste trei decenii. Biserica Ortodoxă Română este membră a Consiliului Mondial al Bisericilor din 1961. Vaticanul a publicat un studiu de 800 de pagini cu privire la abuzurile Inchiziției, în epoca medievală. Studiul arată că Inchiziția, care a impus domnia fricii în întreaga Europă medievală, nu apela la execuții și torturi într-o așa mare măsură cum spun cărțile de istorie. Profesorul Agostino Borromeo susține că în Spania doar 1,8% din cei anchemi de temuta Inchiziție spaniolă au fost și executați. Totuși, odată cu publicarea studiului, Papa Ioan Paul al II-lea și-a cerut din nou scuze pentru excesul de zel al anchetatorilor din aceeași perioadă. Suveranul Pontif a deplâns greșelile comise de Inchiziție care, în căutarea adevărului, recurgea la metodele deloc creștine. Declarațiile Papei nu au mers însă într-atât de departe să încalce una din regulile Vaticanului și anume aceea de a nu avea predecesorii. Inchiziția a fost creată în 1233 de Papa Gregory al nouălea, în încercarea de a pune capăt ereziilor, asupra-i pe cei care ne-au credința catolică. Numele său nu a fost pomenit în declarația Papei Ioan Paul al II-lea.

145 ani de la proclamarea Independenței României

Marea Schismă din 1054, a împărțit creștinismul în două mari ramuri: vestică (catolică) și estică (ortodoxă). Papa bisericii Leon al IX-lea (1049-1054) și Patriarhul Constantinopolului Mihail I Cerularie (1043-1058) au desăvârșit ruptura definitivă dintre cele două, în urma unor dezacorduri ireconciliabile generate de supremație în lumea creștină și de concepte teologice. Această ruptură a rămas cunoscută în istoria sub numele de Marea Schismă.

„Pandemia de Covid-19”, declanșată la finele anului 2019.

Debutând ca „o simplă gripă”, amplificată apoi meticulos de „Organizația Mondială a Sănătății” și de guvernele statelor lumii prin toate canalele media, aceasta sa transformat într-o „sperietoare” mondială care a „oprit” umanitatea din evoluția ei, distrugând economiile statelor și sărăcind majoritatea covârșitoare a cetățenilor lor. Virusul „Covid-19” sa transformat brusc într-un „ucigaș perfid” împotriva faptului că nu există leac, singurele măsuri de contracarare a răspândirii sale fiind „izolarea” oamenilor. Teama de moarte a fost amplificată prin știrile catastrofale difuzate cu tenacitate ceas de ceas de trusturile media, accentul punându-se pe de o parte pe numărul deceselor generate de „Covid-19” atât la nivel statal cât și planetar, iar pe de altă parte, pe iminentul colaps al sistemului medical mondial. Amploarea „simplei gripe” devenită brusc „pandemie”, a indus în întreaga lume spaima de moarte, iar primul efect a fost acela că oamenii și-au devenit proprii dușmani, privindu-se ca potențiali factori de „infectare cu noul coronavirus”. Acest virus a creat contextul favorabil ca în numele combaterii lui, guvernele statelor să ia măsuri restrictive de îngădire a drepturilor și libertăților cetățenești, pe care – în condiții normale –, nu le-ar fi putut implementa. Populația, isterizată de teamă morții iminente prin contaminarea cu acest virus, a acceptat inedita situație.

Prima măsură impuse de „lupta împotriva noului coronavirus” sa concretizat în ceea ce se cheamă „distanțare socială”, devenită apoi „distanțare fizică”. Astfel, în numele evitării „infectării cu Covid-19” sa încercat spulbera coeziunii sociale, fapt menit să permită manipularea maselor în direcția dorită. Cei care au „Organizația Mondială a Sănătății” (OMS sau „World Health Organization”, înființată la 7 aprilie 1948, locul are sediul central la Geneva-Elveția. Rolul ei este acela de a menține și coordona situația sănătății populației lumii. Cei ce au cutezat să aibă o altă opinie au fost „stigmatizați” și supuși oprobiului public. Totodată, s-a declanșat un atac și în plan spiritual.

Una dintre măsurile impuse de „lupta împotriva noului coronavirus”, a vizat restrângerea libertăților de conștiință, prin impunerea unor reguli stricte de participare la slujbele religioase, cu recomandarea strămutării acestora în spațiul virtual, adică în mediul „online”. „Recomandarea” aceasta a venit atât din partea Organizației Mondiale a Sănătății, cât și din partea conducerii Uniunii Europene. Oamenilor li s-a inoculat ideea că riscul de „infectare” este sporit în lăcașele de cult, iar prezența lor în număr mare în locurile respectiv a fost pusă sub incidenta pedepsei reprezentată de amenzile exorbitante, de a aplica s-a ocupat poliția și jandarmeria, adică instituțiile de forță ale statelor. Ba mai mult, în codul penal a fost introdus un articol referitor la „Zădărnicierea combaterii bolilor”, în virtutea persoanei „dovedită” că a săvârșit infracțiunea în cauză „contra sănătății publice” este pasibilă de închisoare. La început, reacția capilor bisericilor la aceste măsuri aberante a fost aproape inexistentă, fapt care probează sau aprobarea tacită acestora, în legătură cu această politică de stat.

Lucrurile nu s-au oprit aici, Organizația Națiunilor Unite acreditând ideea necesității unui „Guvern mondial” care să coordoneze lupta în combaterea pandemiei, sporindu-i eficiența și eficacitatea. Revenind, se poate concluziona scopul final al acestor politici promovate la nivel mondial de către Anticrist, este – așa cum am mai spus –, acela de a se „așeza în Templul lui 7 Art. 352 Cod Penal Noul

145 ani de la proclamarea Independenței României

Proprietei de presă Reuters din data de 22 iunie 2020, „Absența unei conduceri globale și a unității în lupta împotriva noului coronavirus o amenințare mai mare decât epidemia în sine, a declarat luni directorul Organizației Mondiale a Sănătății (OMS), Tedros Adhanom Ghebreyesus”. Dumnezeu dându-se drept Dumnezeu” (2 Tes. 2:4).

8

Așadar, pentru atingerea acestui deziderat, nu precupețește nici un efort, uzând de orice mijloace. Implementarea „semnului” în societate este deja anunțată prin toate felurile de măsuri inițiate și aplicate în ideea de combatere a pandemiei de coronavirus.

Astfel, în mentalul colectiv s-a indus ideea potrivit căreia omenirea va scăpa de virus – deci de spectrul morții iminente –, doar prin apariția unui „vaccin”, care urmează a fi administrat populației. Cu toate că la nivel declarativ, nu există obligativitatea vaccinării – decizia de a se imuniza prin el rămânând la latitudineaspecifică –, Organizația Mondială a Sănătății „analizează” „posibilitatea folosirii unor certificate electronice de vaccinare” 9. This „analiza” de la finele anului 2020, s-a concretizat în „certificatul verde” la sfârșitul anului 2021, eliberat în „vaccinării”, pe baza faptei populația a fost segregată, „nevaccinații” fiind stigmatizate și supuși urma oprobriului public.

PREMISELE APARIȚIEI „CĂLĂREȚULUI GALBEN”

Toate acestea anunță iminente schimbarea actualei ordini mondiale, în care va trăi lumea „post Covid -19”. De asemenea, se pregătește „apariția” „călărețului pe cal gălbui”, cu toate consecințele generate de stăpânirea lui asupra lumii. Astfel, se preconiza apariția unui vaccin miraculos care va scăpa omenirea de virusul mortal „Covid-19”, pregătindu-se evoluția pe scena istoriei a unui lider mondial care, prin măsurile: „Analizăm cu multă atenție posibilitatea utilizării tehnologiei în combaterea crizei COVID-19, inclusiv modul în care putem colabora cu statul membru în vederea obținerii unui certificat electronic de vaccinare”, a spus Siddhartha Sankar Datta într-o conferință de presă, potrivit Reuters, în data de 3 decembrie 2020, ce le va adopta, va eradica efectele profunde crize economice generate de pseudo-pandemia care a devastat lumea. Iar vaccinul fiind a apărut la finele anului 2020, etichetat drept singura arma eficientă în eradicarea pandemiei de coronavirus. Dacă la început a fost prezentat opiniei publice drept „garanția imunizării față de Covid-19”, sloganul respectiv a trebuit modificat potrivit realității sociale, care a infirmat mitul imunizării.

Noua „lozincă”, vorbește doar despre o *formă mai ușoară de boală*, în cazul „infectării”, respectiv „reinfectării” cu „noul coronavirus”, dar și aceste numai în cazul în care „schema de vaccinare” se repetă la diverse intervale de timp. Cu toate că practice a dovedit că vaccinul nu asigură imunitate și că are o serie de efecte negative necunoscute încă, guvernele statelor lumii pun accentul pe „vaccinarea voluntară” a populației, „voluntarismul” fiind susținut de o serie de măsuri aberante și haotice în aparență, menite de a restrânge drepturile și libertăților celor care refuză să se supună. S-a ajuns până acolo pentru cei care au refuzat vaccinul să le fie interzis accesul în diverse magazine și spații publice, precum și la locurile de muncă. Libertate de mișcare și dreptul la muncă îl au doar cei care au acceptat „semnul”, adică acest vaccin, merit să le faciliteze accesul la mijloacele de subzistență. Trebuie să remarcăm faptul că tocmai Israelul se află în topul celor mai vaccinate popoare. Oare de ce?

În ton cu noile tendințe, a acționat și guvernul României, impunând restricții celor nevaccinați, împărțind populația în „buni” și „răi” stârnind astfel ura celor care au acceptat semnul „imunizându-se” față de cei care l-au refuzat. Și toate acestea, în pofida faptului că „imunizații” au calitatea necontestată de „răspândaci” ai virusului, acreditată medical. Pentru acceptarea acestui semn, a intervenit și clerul.

145 ani de la proclamarea Independenței României

9

Astfel biserica catolică, prin Preafericirea Sa Cardinal Lucian Mureșan, arhiepiscopul major al Bisericii Române Unite cu Roma, Greco-Catolică, a transmis – printr-o Scrisoare circulară adresată ierarhilor eparhiilor Bisericii Greco-Catolice din România, preoților, și călugărilor –, îndemnul Papei Francisc, care, în mesajul video difuzat în 18 august 2021, afirma că vaccinarea „este un act de iubire [...] față de noi înșine, față de rude și prieteni, față de toate popoarele”. Potrivit Cardinalului Lucian Mureșan, „Misiunea dificilă de a pune această pandemie îi revine autorităților Statului, pe care Biserica le susține prin rugăciune și prin îndemnarea fiilor Săi la vaccinare și la respectarea cu strictețe a tuturor măsurilor necesare, pentru a se ameliora situația actuală și a preveni agravarea”.

O reacție – mai ponderată ce-i drept –, a avut și Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, Daniel, care le-a trimis ierarhilor din Biserica Ortodoxă Română o scrisoare prin care le cere acestora să se abțină de la comentarii despre vaccin și pandemie. Cu alte cuvinte, acceptarea vaccinului, „a semnului”, este singura opțiune viabilă în aceste timpuri. Nu mai există prevenție, nu mai există tratament, nu mai există nimic în afara „semnului” drept „garanție a revenirii la normalitate”. De altfel, în toată campania de promovare a vaccinului, nu se pomenește despre sănătatea pe care o generează, ci doar despre libertatea de mișcare pe care o oferă.

Așadar, „pecetea a treia” pregătește apariția Anticristul din ultimul tablou, zugrăvit în pecetea a patra: „M-am uitat și iată că sa ai un cal gălbui. Cel ce sta pe el se numea Moartea și, împreună cu el, venea după Locuința morților. Li s-a dat putere peste a patra parte a pământului, ca să ucidă cu sabia, cu foamete, cu molimă și cu fiarele pământului” (Apoc. 6:8).

În curând, Anticristul va fi întruchipat de un lider mondial în măsură să implementeze un set de reforme socio-politice și economice, menite a redresa economia lumii, în noua ordine mondială instaurată „post Covid”. „NIMIC NOU SUB SOARE” Întrucât, potrivit împăratului Solomon, „Ce a fost va mai fi și ce a făcut se va mai face; nu este nimic nou sub soare” (Ecl. 1:9), situația din Egiptul antic din vremea lui Iosif, fiul lui Avraam și al Rahelei se va repeta. Dacă atunci locuitorii Egiptului s-au dus la Iosif vânzându-se în schimbul „pâinii” (Gen. 47:13-21), la fel se va întâmpla în contemporaneitate, oamenii acceptă îngrădirea drepturilor și libertăților cetățenești și de conștiință, în schimbul mijloacelor de subzistență.

Deja, la nivel mondial se vehiculează ideea introducerii unui venit minim garantat pentru fiecare cetățean al unei țări. Acesta se dorește a fi o „plasă de siguranță în cazul în care să apară crize economice majore”. „În această criză a Covid-19, deși este sanitară, impactul cel mai mare va fi la nivel economic și de aceea se discută această soluție, pentru a asigura un venit minim în cazul apariției unor crize, indiferent de natura lor”. Calul din ultimul tablou al Apocalipsei are culoare cadaverică, fiind „gălbui”. El a trecut printr-un amplu proces de cosmetizare, pentru a-și îmbunătăți imaginea. Nu mai este alb imaculat, pentru că și-ar pierde orice urmă de credibilitate. Nu este nici roșu, pentru a nu răscoli teama de moarte a celor care se apropie de el; și nu e nici negru, pentru a nu induce spaima vizavi de teroarea pe care a declanșat-o. Amestecând cele trei culori anterioare – alb, roșu și negru –, calul devine „gălbui”. Menirea lui este aceea de a înșela vigilența creștinului epocii Laodicea, a stare de spirit este precară, nefiind „nici rece, nici în clocot”, ci doar „căldicel” (Apoc. 3:16). Călărețul acestui cal este însuși „Moartea”, iar domeniul său este „Locuința morților”, adică Terra. El are cu deosebită șiretenie, așa cum a acționat la începuturile creațiunii în grădina Eden, când a determinat prima pereche de oameni să încalce porunca lui Dumnezeu (Gen. 3:1-6). Pentru împlinirea misiunii sale, el se folosește de toate mijloacele care i-au fost îngăduite: „sabie, foamete, molimă și fiarele pământului” (Apoc. 6:8), adică de războaie, crize economice generatoare de sărăcie, epidemii, precum și de atacul sălbăticiunilor care –

145 ani de la proclamarea Independenței României

prin restrângerea alarmantă a habitatelor lor naturale –, se văd nevoite să interacționeze cu oamenii. De asemenea, Anticristul se străduiește din răspuțeri să stingă, în oameni, „iubirea” despre care apostolul Petru scrie că „nu va pieri niciodată”. (1 Corinteni 13:8).

10

De ce trebuie să concentrăm eforturile în această direcție? Pentru că iubirea de Dumnezeu și iubirea de oameni concentrează în ea „toată Legea și proorocii” (Mat. 22:37-40). Stingând eterna iubire, Anticristul intenționează să-i determine pe oameni să încalce poruncile inserate de Dumnezeu în Legea Sa, pe care a dăruit-o umanității prin Moise. El știe foarte bine două lucruri. Pe de o parte, știe că, prin Moise, Dumnezeu a pus înaintea umanității „viața și moartea, binecuvântarea și blestemul”, însoțite de următorul sfat: „Alege viața, ca să trăiești tu și sămânța ta, iubind pe Domnul, Dumnezeul tău, ascultând de glasul lui și lipindu-te de El: căci de această atârână viața ta și lungimea zilelor tale” (Deut. 30:19-20). Pe de altă parte, este convins că „dragostea de Dumnezeu stă în păzirea poruncilor Lui” (1 Ioan 5:3). Pornind de la aceste premise, e conștient că viața depinde de iubirea de Dumnezeu, iar iubirea de Dumnezeu se dovedește prin ascultarea de Cuvântul Său.

Deci, Anticristul își concentrează eforturile pentru ai aduce pe oameni în situația de a păcătui prin neascultare, știind foarte bine că „plata păcatului este moartea” (Rom. 6:23). În această direcție el a acționat și prin cea de-a treia caracteristică a sa, reflectată în faptul că îndrăznește „să schimbe vremile și legea” (Dan. 7:25) Dumnezeu a transmis umanității un ordin, însoțit de o promisiune, pe care le-a și semnat: „Să păziți legile și poruncile Mele: omul care le va împlini, va trăi prin ele. EU SUNT DOMNUL!” (Lev. 18:5). Cei care încalcă acest ordin, cad pradă lui Anticrist – care este însuși „Moartea” –, fiind recompensați de către acestea cu un loc în „Locuința morților”. Din aceste motive, fiecare creștin trebuie să conștientizeze două aspecte. Pe de o parte este esențială „«Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, și cu tot cugetul tău». Aceasta este cea dintâi și cea mai mare poruncă. Iar a doua ei, este: «Să iubești pe aproapele tău, ca pe tine însuși». În aceste două porunci, se cuprinde toată Legea și Proorocii” (Mat. 22:37-40). Pe de altă parte, „dragostea de Dumnezeu stă în păzirea poruncilor Lui. Și poruncile Lui nu sunt grele; pentru că oricine este născut din Dumnezeu, biruiește lumea; și ceea ce a câștigat biruința asupra lumii, este credința noastră” (1 Ioan 5:3-4).

Trebuie specificat că amprenta Anticristului în cazul pseudo-pandemiei de „Covid-19” care a lovit lumea în primul sfert de veac al mileniului trei, se poate observa foarte bine în măsura de „distanțare socială” – redefinită apoi drept „distanța fizică” –, măsură considerată drept esențială în „ruperea lanțului de infectare cu noul coronavirus”. Inducerea în mentalul colectiv a spaimii de moarte prin contaminarea în urma apropierii dintre oameni, a generat sentimentul potrivit potrivit aproape că este un dușman care poate să aducă moartea. Oamenii au început să se evite și să se suspecteze, transformându-se în delatori, la indicația autorităților, „pentru a sprijini efortul de combatere a pandemiei”.

De ce Anticristul se concentrează pe suprimarea „iubirii”? Pentru că în calitate de esență a Dumnezeirii, „Dragostea este îndelung răbdătoare, este plină de bunătate, dragostea nu pizmuiește, dragostea nu se laudă, nu se umflă de mândrie, nu se poartă necuviincios, nu caută folosul său, nu se mânia, nu se gândește la rău, nu se bucură de nelegiuire, ci se bucură de adevăr, acoperă totul, crede totul, nădăjduiește totul, suferă totul” (1 Cor. 13:4-7). Iar suprimarea „iubirii” are drept consecință suprimarea „credinței”. Așadar, este vorba despre distrugerea credinței și nicidecum a religiei.

Ce este religia? Potrivit poetului Mihai Eminescu, ea este „o frază de dânșii inventată / Ca cu a ei putere să vă aplece-n jug, / Căci de-ar lipsi din inimi speranța de răsplată, / După ce-amar munciră

145 ani de la proclamarea Independenței României

11

mizeri viața toată, / Ați mai purta osânda ca vita de la plug?”, în timp ce sfântul apostol Pavel, vorbind despre credință, spune: „credința este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încrederea despre lucrurile care nu se văd.” (Evr. 11:1). Credința este cea care să aibă posibilitatea de a intra sub incidența Legii iertării lui Dumnezeu, pentru că iertarea „vine prin credința în Iisus Hristos, pentru toți și peste toți cei ce cred în El. Nu este nicio deosebire.” (Rom. 3:21), în timp ce religia, prin judecățile cu valoare de sofism care emană din dogmele ei, nu face altceva decât să ridice bariere artificiale între oameni. Aceste judecăți de valoare au scopul de a arăta că o anumită religie e mai bună decât alta, scăpând din vedere atât sfatul Mântuitorului care spune „Nu judecați, ca să nu fiți judecați” (Mat. 7:1), precum și regula de aur a creștinismului, lansată de Acesta, potrivit căreia „Tot ce voiți să vă faceți oamenii, faceți-le și voi la fel; căci în aceasta este cuprinsă Legea și Prorocii” (Mat.7:12).

Deci scopul „călărețului de pe calul gălbui” este acela de a spulbera prin acțiunile lui, „credința care a fost dată sfinților o dată pentru totdeauna” (Iuda 3), justificând întrebarea Mântuitorului Iisus Hristos: „când va veni Fiul omului, va găsi El credință pe pământ?” (Luc.1:3). În atingerea acestui deziderat, merge până acolo a ajuns să „negocieze” legii lui, lovește la temelia familiilor lui Dumnezeu statornicite de Acesta, în numele „drepturilor omului”. Astfel, pe lângă familia alcătuită dintr-un bărbat și o femeie, potrivit hotărârii de la începutul lui Dumnezeu care spune că „va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se lipi de nevasta sa, și se vor face un singur trup” (Gen. 2:20), caută a impune în conștiința publică un alt tip de familie, alcătuită din persoane asemănătoare sexului.

De-a lungul evoluției umanității, Dumnezeu a avut grijă să oprească astfel de însoțiri nefirești, prin dispozițiile pe care le-a dat și prin acțiunile pe care le-a întreprins. Iată câteva exemple, în acest sens: 1. Sodoma și Gomora – cetăți situate la sud de Marea Moartă –, au fost distruse la porunca lui Dumnezeu, din pricina fărâdelegilor lor. Printre acestea se numără și homosexualitatea, iar termenul de „sodomit” – adică de persoană care practică relații anormale, sexuale are etimologie în Sodoma. Așadar, „Oamenii din Sodoma erau răi și afară din cale de păcătoși împotriva Domnului” (Gen. 13:13). Printre poruncile date de Dumnezeu lui Moise, una dintre ele se referă la „Oprirea însoțirilor nelegiuite” (Lev. 18). Astfel, Dumnezeu spune: „Să nu te culci cu un bărbat cum se culcă cineva cu o femeie. Este o urâciune” (Lev. 18:22).

Mântuitorul Iisus Hristos, reia tema familie spunând: „Oare n-ați citit că Ziditorul, de la început, ia făcut parte bărbătească și parte femeiască și a zis: «De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va lipi de nevastă-sa, și cei doi vor fi un singur trup»? Așa că nu mai sunt doi, ci un singur trup. Deci ce a împreunat Dumnezeu, omul să nu despartă” (Mat. 19:4-6). Sfântul apostol Pavel, constatând degradarea spirituală a umanității, a scris despre „Starea de păcat a omenirii” (Rom.1): „S-au fălit că sunt înțelepți și au înnebunit și au schimbat slava Dumnezeului nemuritor într-o icoană care seamănă cu omul muritor, păsări, dobitoace cu patru picioare și târâtoare. De aceea, Dumnezeu ia lăsat pradă necurăției, să urmeze poftele inimilor lor, așa că necinstesc singuri trupurile, căci au schimbat în minciună adevărul lui Dumnezeu și au slujit și s-au închinat făpturii în locul Făcătorului, care este binecuvântat în veci! Amin. Din pricina aceasta, Dumnezeu ia lăsat în voia unor patimi scârboase, căci femeile lor au schimbat întrebuițarea firească a lor într-o care este împotriva firii; tot astfel, și bărbații au părăsit întrebuițarea firească a femeii, s-au aprins în poftele lor unii pentru alții, au săvârșit parte bărbătească cu partea bărbătească lucruri scârboase și au primit în ei înșiși plata cuvenită pentru rățacirea lor” (Rom. 1:22-27). Cu toate acestea – până în prezent –, căsătoria între persoane de același sex este recunoscută și legalizată de către unele biserici creștine.

145 ani de la proclamarea Independenței României

12

Astfel, organizații precum Uniunea Europeană și reprezentanți ai bisericilor, „măcar că știu hotărârea lui Dumnezeu, că cei ce fac asemenea lucruri sunt vrednici de moarte, totuși ei nu numai că le fac, dar și găsesc de buni pe cei ce le fac” (Romani 1:32). În acest context, Uniunea Europeană face eforturi susținute pentru a combate homofobia și discriminarea pe motiv de orientare sexuală, identitate de gen și caracteristici sexuale. Scopul este acela de a se asigura că drepturile persoanelor „LGBTIQ” sunt protejate pe tot teritoriul Uniunii. De asemenea, Papa Francisc și-a exprimat opinia privind „familiile” alcătuite din persoane de același sex, aceasta fiind consemnată într-un articol de presă sub titlul „Nu vă căsătorim, dar vă iubim”. În continuare, iată textul articolului, lăsând latitudinea cititorilor extragerea concluziilor: „Biserica refuză căsătoria cuplurilor LGBTQ nu din ură sau lipsă a iubirii, ci din considerente teologice. Asta nu exclude iubirea, dimpotrivă, ea este constantă vieții creștine, necondiționat. Papa Francisc acceptă parteneriatul civil pentru cuplurile de sex. Nu Biserica Catolică, ci Francisc omul. Niciun preot catolic nu va fi obligat să officieze Cununie sau Euharistie persoane homosexuale. Excl. Biserica rămâne inexorabil fidelă familiilor, ca uniune exclusiv între bărbați și femei. (Facere 1:27). Parteneriatul civil nu are implicații ecleziastice, de aceea i se spune «civil». Papa Francisc are curaj sincerității. El dorește ca legea civilă să ofere protecție elementară cuplurilor de același sex, care acum sunt total vulnerabile în viața laică. De ce face asta? Pentru că îi pasă. Pontiful dă de înțeles că Biserica refuză căsătoria cuplurilor LGBTQ nu din ură sau lipsă a iubirii, ci din considerente teologice. Asta nu exclude iubirea, dimpotrivă, ea este constantă vieții creștine, necondiționat. Dincolo de orice, homosexualii rămân «copiii lui Dumnezeu», care ia creat oameni. Mulți dintre aceștia sunt botezați creștini. Așadar, dacă Biserica nu poate căsători aceste cupluri, le poate, totuși, iubi. «Nimeni nu trebuie să fie alungat sau să sufere din această cauză», a spus Papa Francisc. Nu urâm păcătosul, ci păcatul. Chiar dacă Biserica nu poate considera «familie» cuplurile de același sex, acești oameni trebuie păstrați și prețuiți pentru ce sunt intrinsec chipul lui Dumnezeu, ce nu dispăre niciodată definitiv. Cu alte cuvinte, Papa spune comunității LGBTQ: «Nu vă putem căsători, dar vă putem iubi». E cel mai firesc mesaj pe care un Papă la transmis până acum celor care, de secole, sunt marginalizați și stigmatizați. Gestul Papei Francisc pare smintitor. Totuși, după oarecare reflecție, atitudinea papală e normală, ca una ce aduce iubirea ca unică reconciliere.”

Așadar, Anticristul va împlini în mare parte deziderat în timpul „peceții a patra”, mergând „până acolo unde să înșele, dacă va fi cu putință, chiar și pe cei aleși” (Mat. 24:24). Acțiunile sale vor fi stopate de intervenția Divină, pentru că Dumnezeu Însuși va interveni în evoluția evenimentelor, la momentul oportun, pentru a proteja Biserica Sa din epoca Laodicea, aflată la finele timpului. Astfel, Dumnezeu Și-a lăsat o marjă de manevră, în care să poată acționa în favoarea aleșilor Săi. Însă „Despre ziua aceea și despre ceasul acela, nu știe nimeni: nici îngerii din ceruri, nici Fiul, ci numai Tatăl” (Mat. 24:36). Cert este doar faptul că „momentul oportun” va fi stabilit „din pricina celor aleși”, iar „zilele acelea vor fi scurtate” (Mat. 24:22). La finalul „peceții a treia”, iar apoi în epoca ce va debuta sub auspiciile „peceții a patra” – potrivit profeției Mântuitorului Iisus Hristos –, „mulți vor cădea, se vor vinde unii pe alții și se vor urî unii pe alții” (Mat. 24:10) și vor ceda „leul” în schimbul „măsurilor de orz sau grâu”. Lucrul acesta este posibil faptului că, potrivit apostolului Pavel, „în zilele din urmă vor fi vremuri grele. Căci oamenii vor fi iubitori de sine, fără evlavie, fără dragoste firească, neînduplecați, clevetitori, neînfrânați, neîmblânziți, neiubitori de bine, vânzători, obraznici, îngâmfați; iubitori mai mult de plăceri decât iubitori de Dumnezeu; doar o formă de evlavie...” (2 Tim. 3:1-5), specific epocii Laodicea. This „formă de evlavie” este surogat care va înlocui „credița adevărată”, permițând cu ușurință acceptarea „semnului”.

Până la sfârșitul noii ordini mondiale care va fi edificată de „călărețul galben” din „pecetea a patra”, mai este puțină vreme: „Noaptea aproape a trecut, se apropie ziua” (Rom. 13:12) cei răi vor face răul și nici unul dintre cei răi nu va înțelege, dar cei pricepuți vor înțelege” (Dan. 12:10). De aceea, în

145 ani de la proclamarea Independenței României

Încheierea acestui scurte teme de meditație, îi invit pe toți cei care sunt gata de a se rezezi „să arunce cu pietre” în cel care a scris aceste rânduri, să treacă totul prin filtrul rațiunii. Invitația la meditație, la analiză reflexivă, nu e întâmplătoare. Este vremea în care nu mai există nuanțe intermediare între alb și negru. Este vremea în care, fiecare dintre noi este pus în fața unei alegeri tranșante, pentru că nu e întâmplătoare. Este vremea în care nu mai există nuanțe intermediare între alb și negru. Este vremea în care, fiecare dintre noi este pus în fața unei alegeri tranșante, pentru că nu e întâmplătoare. Este vremea în care nu mai există nuanțe intermediare între alb și negru. Este vremea în care, fiecare dintre noi este pus în fața unei alegeri tranșante, pentru că „*Nimeni nu poate sluji la doi stăpâni*”(Mat. 6:24).

Așadar, vă adresez îndemnului sfântului apostol Pavel: „*cercetați toate lucrurile și păstrați ce este bun. Feriți-vă de orice se pare rău*” (1 Tes. 5:21-22).

Fragment din cartea mea „*Biblia, sistem de referință stabil*”

Articol apărut la: <https://mihaimarin.wordpress.com/author/mihaimarin/>